

2^ο μάθημα τηλεκπαίδευσης (λογοτεχνία)

A. «Ποιητικό Υστερόγραφο»

Τα ποιήματα δεν μπορούν πια
να 'ναι ωραία
αφού η αλήθεια έχει ασχημύνει.
Η πείρα είναι τώρα
το μόνο σώμα των ποιημάτων
κι όσο η πείρα πλουταίνει
τόσο το ποίημα τρέφεται και ίσως δυναμώσει.
Πονάν τα γόνατά μου
και την Ποίηση δεν μπορώ πια να προσκυνήσω,
μόνο τις έμπειρες πληγές μου
μπορώ να της χαρίσω.
Τα επίθετα μαράθηκαν

μόνο με τις φαντασιώσεις μου
μπορώ τώρα την Ποίηση να διανθίσω.
Όμως πάντα θα την υπηρετώ
όσο βέβαια εκείνη με θέλει
γιατί μόνο αυτή με κάνει λίγο να ξεχνώ
τον κλειστό ορίζοντα του μέλλοντός μου.

Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ (1939-2020)

B. Στον απαράβατο κήπο της Κατερίνας Αγγελάκη – Ρουκ (απόσπασμα)

.....Έγραφα από κοριτσάκι. Αρχικά ιστοριούλες, έπειτα ποίηση. Πρωτοδημοσίευσα στο περιοδικό «Καινούργια Εποχή» το φθινόπωρο του '56. Ήταν το ποίημα «Μοναξιά». Λες κι ήξερα τότε ακόμα, 17 χρόνων κοπέλα, τι ακριβώς σήμαινε αυτό! Ο νονός μου, όταν το διάβασε, ενθουσιάστηκε, μου έκανε κριτική διθυραμβική, αλλά δεν τον πήρα σοβαρά, άργησα να πιστέψω στον εαυτό μου ή μάλλον στη γραφή μου. Με τα χρόνια αντιλαμβάνομαι, βέβαια, πόσο με είχε βοηθήσει το περιβάλλον και τα διαβάσματα που είχα από πιτσιρικά – σπάνια τύχη. Σπάνιο είναι, όμως, για έναν ποιητή να αναγνωριστεί στην ακμή του και εν ζωή, όπως συνέβη μ' εμένα. Από την ποίηση, ωστόσο, δεν βιοπορίζεται κανείς. Ούτε εύκολα, ούτε καν δύσκολα – βασικά, από τις μεταφράσεις έζησα και ζω.

Σιχαίνομαι το χρήμα και όλη τη νοοτροπία πίσω από την απόκτησή του. Είναι το πιο εθιστικό ναρκωτικό, το πλέον καταστροφικό. Ήμουν, βέβαια, καλοαναθρεμμένη, από σπίτι, στερημένα δεν έζησα, έμαθα όμως να μην κοιτάω πέρα από τα χρειαζούμενα. Αυτό το λιτό πνεύμα διέπνεε όλη την οικογένεια και φυσικά την ανατροφή μου. Ούτε ως

κοπέλα μ' ενδιέφεραν τα λούσα – τα διαβάσματα και τα γραπτά μου μ' ένοιαζαν, οι έρωτες επίσης, η τρυφηλότητα όμως ποτέ.

Η ποίηση δεν έχει κανόνες, δεν τους χρειάζεται! Για την ακρίβεια, έχει τους δικούς της ιδιαίτερους κανόνες, που μπορείς να τους διαμορφώνεις μόνος σου. Ίσως γι' αυτό ταίριαζε τόσο με την ιδιοσυγκρασία μου. Αν είμαι αισιόδοξη για το μέλλον της ποίησης; Κοίτα, όσο υπάρχουν άνθρωποι πάντα θα υπάρχει, πιστεύω, αυτή η βαθιά εσωτερική ανάγκη που την υπαγορεύει. Ίσως όμως και όχι. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει το ίδιο το ανθρώπινο μέλλον, πόσο μάλλον αυτό της ποίησης! Στην Ελλάδα πάντως έχει «ψωμί» ακόμα, αν κρίνω από τα γραπτά που μου στέλνουν. Ποίηση μπορεί να γράψει κανείς και στην οθόνη του υπολογιστή –εγώ όχι, είμαι βλέπετε άλλης γενιάς–, το βρίσκω ωστόσο συγκινητικό σε μία τόσο προηγμένη τεχνολογικά εποχή να υπάρχουν άνθρωποι που να επιμένουν να βασανίζονται πάνω από μια κόλλα χαρτί. Θα συμβούλευα, πάντως, όποιον επιθυμεί να γίνει ποιητής να σκύψει καταρχάς στην πραγματικά μεγάλη ποίηση, να νιώσει ξετρελαμένος μαζί της, όπως εγώ μικρότερη, όταν ανακάλυψα τον Καβάφη, κι ύστερα να βάλει πλώρη για τα βαθιά.....

Πηγή: www.lifo.gr

1. Ποιο είναι το ερώτημα που, κατά τη γνώμη σας, τίθεται στο ποίημα «Ποιητικό Υστερόγραφο» της Κατερίνας Αγγελάκη-Ρουκ; Πώς απαντά το ποιητικό υποκείμενο στο ερώτημα; Ποια είναι η δική σας απάντηση;
2. Να εντάξετε το ποίημα στην παραδοσιακή ή στη μοντέρνα ποίηση και να υποστηρίξετε τη θέση σας με στοιχεία από το κείμενο.
3. Να αναγνωρίσετε τα χαρακτηριστικά ενός αυτοβιογραφικού κειμένου στο κείμενο Β.
4. Δείτε το παρακάτω βίντεο:

https://www.youtube.com/watch?time_continue=14&v=UhRd8DjW6bA&feature=emb_logo

ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑ "ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ-ΡΟΥΚ" ποιήτρια

1^η Προβολή στις 10/ΙΑΝ/2018

Για την ΕΡΤ-2 Παραγωγός: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΓΟΥΡΑΚΗΣ